

HOTELL PYGMÈ

1985

I

HJÄRTATS ANATOMI

Dalagatan

Allt det jag berättar är sant
sexton gånger fyra trappor
bar du och jag varandras bördor
och när du sedan sov min älskade
hann ormen ömsa skinn bredvid dig

och jag var vaken i mitt rum och hörde det
när klockan i Matteus slog tolv
och våra nya grannar skälade i fönstren
för ett nytt och bättre år

Juleklappar lackas in
dörren stängs för näsan din
det är bara roligt

I den igenmurade kakelugnen
placerade jag min undergörande ikon
takets sprickor golvet
i ett vilddjurs bur
Reptilen reste sig och väste
vid min tröskels minsta viskning
tills det blev morgon och jag ännu hade lytt
inom rummet inom gränsen hitom mordet

Det sägs att jag förförde dig i en inmutad säng
men det ena ögats blindhet gör det andra skarpare
det sägs att ormars blod är kallt och flyter trögt
och att de inte famnar för att famna utan kväva

Jag var den smorda innesluten i mitt öde
och ett rotskott från en förvedad stam
liv jag älskar dig för att du gjort mig hudlös
jag älskar dig för att du lät mig vänta

och för att tanken
hugger snabbare
än ordet

Kontakt med en ängel

att blöda vatten i en famn av snö
att respekteras för ett vackert alibi
att tvivla på sitt eget tvivel
och krossas mellan sorg och koreografi

att vara ögonblickets väktare och fånge
att närma sig sin dröm av skönhet
att känna sönderfallet hejdas
och vakna i skalpellens närhet

de ritade
konturerna av mig
på asfalten
och blundade

jag reste mig
och gick
därifrån

vägen av smärta och
det häftiga andetaget
åtrån utan hämningar och
det grafiska tecknet
smekningen över håret och
den inlösta skulden

guldringen i mitt vänstra öra
ljuset som omsluter mig om natten
kastanjens blad, nyss utspruckna

i den tidiga vårens fostervatten

jag skulpterar dig
i mörkret
ser dig
medan de saknade räknas
når dig
i mängden av röster:
ingenstans och ändå
någonstans

där linjerna möts
där det oavslutade
når sin fulländning

böjer jag mitt huvud bakåt
och känner dina läppar
snudda vid mina

du kom
när jorden sov

En lydig hand tigger inte öppet

Det finns dagar
då ingen skuld
rör vid mina tinningar
och enväldet är brutet
De dagarna
ger jag mig min terror
som en påminnelse

Det finns dagar
när jag ser dig
i alla kvinnor jag möter
när alla linjer samlas
i punkten mellan dina ögonbryn
och jag går ner med dig
söker dig
ditt du
fortsätter min resa
ifrån dig
in i dig

De många omtänksamma snitten
och min cancer med namnet godhet
Hatet i dina ögon, min hind,
medan du kallade mig syster
Jag vet att du aldrig rörde vid mig
vår liturgi var lögnen
jag lämnade dig ensam kvar
i den sublimes zonen
men ännu

har vi törsten
gemensam
ihålligheten och blindheten
dualismen, det sanna namnet
och det tillåtna

är det möjligt
att fortsätta härifrån
eller mäter jag i Fahrenheit
och inte i värme
är ångern bara en förevändning
ännu en sammetsmjuk viloplats
bara ännu en smärtfri pose
för muskler fulla av rädsla
Jag vet allt om utdrivningen
jag har begått alla skändligheterna
fullständigt lugn
avsvor jag mig min kallelse
iförde mig kläder av kaos
och liv –

jag lär mig gå igen
och knogjärnen
har spelat ut
sin roll nu

Jag säger att jag
har älskat dig
jag säger det och väntar
på en sandstorm en vapenvila
på tidvattnet eller
på ingenting

Oktober

Träden böjs
i vinden,
snart nakna.
De frusna
lämnar landet.

Stanna till
vid ett torg
låt dem passera
förbi
Hon jag älskar
läser mitt liv

samma hus
och gator
samma färger
fast ett år
har gått

Lös min syster jag
från skuggorna
denna dubbelgångare
i min egen kropp
Jag är inte
olycklig nu

denna eftermiddag
utan minnen
utan samvete

Ett ljus tänd
bara ett ljus
med dubbel låga

Distans

Du svarar mig
bakom mig
Mot det
har jag inga försvar
men vem lägger
krossat glas
i dina fotspår

du ensam vet
att jag inte äger skor

Kaerlighed

Jag talar till dig nu
ikväll bränner mina
cigarretter upp sig själva
på kanten av askfatet
medan jag ligger stilla
och blundar
en morgon vaknade jag
med ditt namn i händerna
och det är så många
saker jag vill säga dig
om människor och att se
dem försvinna eller dö
om tequila och en omfamning
vid en snöig taxi
och kanske har du aldrig
sett någon som jag men vi
har alltid funnits omkring dig, som
skuggor eller som hemliga agenter
när jag var barn
var jag förälskad i vår
kanadensiska au-pair hennes
hår räckte till midjan
samma färg som ditt
hon hade aldrig sett björkar
täckta av rimfrost men
olika minnen ljuger för
varandra, smakerna blandas
på min tunga och kanske
har jag sett på andra kvinnor

med lust, för att
drunkna hos dem röra
vid dem men du
är på ett annat sätt för mig
är tankar alltid så starka
Mi hermana
du håller jorden
i din famn

Så

Magnus Hirschfeld är död
jag har upphört att existera
och alla föll vi
i tidens fälla
Din hud är så varm
tala inte om ånger
brottet har aldrig begåtts

Du kan inte följa mig hit
det är för långt
du får inte följa mig hit

så nära kanten
om jag ägde något
så i din hand

Ni befann er i rummet
den svett
som fick era kroppar
att klibba samman
hade en främmande lukt
I rummet
Genom dörrspringan

Jag kunde se er
kyssa varandra
Jag kan se i mörkret
och genom stängda dörrar

Jag såg din kind rodna
jag hatade
hennes vita knogar

så nära kanten
vildjuret i mitt knä
hämningen i mitt dop

Chaconne

och någon
kommer alltid att
gå sin väg
i tystnad, lämnande
efter sig
tystnad
någon kommer
alltid
att lämna
tystnad efter
sig alltid
att gå
i tystnad någon

till andra
lojaliteter, dagar
uppfälta och
kvarlämnade och
faser förskjuts
in i varandra, in
i den långsamma
torkan och någon
kommer alltid att
försvinna utom
synhåll jag
ville inte
att det skulle
vara du
i tystnad

någon

Ta dessa tankar
ifrån mig
inte du
i tystnad
utom synhåll jag
ville inte att
det skulle vara
du, lämnande
efter dig
tystnad
i tystnad
du

Io pur respiro

Låt oss
brinna sakta
en gång till
den sista
Du vet
att detta är handen,
ljuset
den sista natten
Håll om mig hårt
Jag saknar orden,
och ordens tid
är ännu inte här,
inte min,
inte vår.
Det sägs att varje sekund
du lever gör dig
en illusion fattigare
och kanske är det sant
Jag för inte längre
någon statistik över ljus
och skugga, svart
och vitt

Din hand längs
ryggraden längs
midjans försänkning
din hand längs
lårens insidor din hand
bara så stark

mitt liv i djungeln
min morgon i ruinerna

jag vaknar i gryningen
morgonens fåglar skrattar
jag vaknar nära kanten
dina vackra ägodelar tiger
jag fångas upp av
det silverfärgade tåget
här och nu

en för att känna
en känna
igen för att
återse för
allt som är givet en
för att känna
igen känna en för
att återse en
att åter vinna åter
allt för en att
åter känna
dess vittring
din

Tristana

Fastän kriget för länge sedan är slut
vaktar jag i förtvivlan din huds gränser
som havet stenarna, som himlen molnet:
innerst vid hjärtat

Jag har ingenting att ge dig, ingenting
men mina blinda händer glömmer inte
Jag ber dig ta emot det: mitt ingenting
det oskattbara

II

TOTALLY BANANAS

Tidsfaktorn

Det blir dag igen
jag vet att det blir dag
fåglar änglar vattenväxter
sover alltför lugnt
ge mig bara nödvändig information
en telefonsignal
eller en telepatisk kontakt
det blir morgon igen
måste bli morgon
och ljust igen
apokalypsen ljusdunklet
mer än detta täta
svarta svärtans kärna
jag säger inte
att det förblir natt det
måste bli morgon igen
måste bli morgon morgon
berätta inte att timmar
inte kan räknas
när jag vet att de redan
eller snart är slut
men tala ändå klarspråk
jag är instängd i min egen kryptiskhet
som en osprättad roman
som om min styrka är det jag bär
som om min vikt
är lika med hörselbenens
och min synlighets omfattning
lika med pupillens

jag plågar i iver att inte
när halva livet vänder
den andra halvan ryggen
jag slutar inte älska
för valet är inte mitt
människor kommer aldrig
kommer de sviker de
det blir morgon igen
måste bli morgon

Annunziata

Man har sagt mig
att jag lönar gott med ont
Kanske är det sant

Jag förstår dig inte
när du talar om kultur
jag har en religion
för varje gathörn

jag vaknade en morgon
vid regnets gräns
och såg
betraktelserna försvinna

inte
för vad
jag har varit
men för att
jag är

Låt mig
upphäva kanoniseringen
ifred
låt mig
kyssa min fördömelse
och stilla
vända tillbaka

Stad

Fjädrar i gräset
Jag kysser henne
med ytterdörren låst

Den ena vingen
Vi får älska
utan röster

Genomskådad:
Du har sålt dig
alltför billigt
till nekrofilerna

Låt oss tala om maskar
och det ultimata äcklet
att kräkas upp dem
för att buken är
för välfylld

Låt oss tala om
det bästa sättet
att låta syror verka
på alltför levande
organismer

Kråkfjädrar
kråkvinge
och dammen blommar

De enda
är möjligen
de sjuka

Det tredje

i gryningen
deras violetta lekar
deras violetta lekar
deras röda allvar
de poeterna
de terroristerna
den kraften i mig
förvanskad
oförvanskad
i gryningen
just så
det är mitt yrke
den enda jag älskat
har jag mördat
det är mitt yrke

Cherchez la femme

Du kan inte
tala mig ur det här
Är vi då inte
samma kräldjur
samma naglar
samma mögel
samma perverts
samma blod

Jag har förut
nämnt ormarna
Nu vet jag säkert
att de styr oss
och våra liv
att de behärskar

Jag ser det kalla blänka
i deras ögon
jag ser det kalla glittra
i din vinter
jag känner knivens kyla
mot min hand

Du ska låtsas
att du älskar mig
annars kan jag
inte tro dig mer
Du måste svika mig igen

annars kan jag
inte hoppas mer

Kvinnor
öppnar sig inte
de uppslukar
Kvinnor
älskar inte
de blundar
inåt

Passionen

Beata Beatrix
provinserna
och i det allra heligaste
låg manuskriptet
färdigt
De väntade;
de hade
alltid väntat
Passionen
Elektrodena
Intensivvårdsavdelningen

Ljuden
antog nya former,
nya dimensioner
En älskads vittring
en tonart kvar
att upptäcka;
det är gjort
en avgrund kvar
och jag vill
vila nu

Var alltid
en anarkist
och havet
och ingen ser
och denna värld

Svart siden

I mörkret
var ljus
i detta mörker
bar ljuset
tiden framåt,
dagar, nätter,
timmar,
bundna samman
av ritualen;
privilegiet
Madonnans
åtta ben
Dygnets arytmi,
krypande,
vävande.
Den androgyna
charmen
det roande i
att antas vara
en annan gäst
Deras vattenhål
känner jag väl, mina
känner de inte,
de bittra, mjuka,
svarta,
reagenset,
inte grå;
svarta.
Mitt sorgbarn, mitt

krigsbarn,
jag är
tusen år
äldre nu
och det
spelar inte
längre någon
roll. Döda
gråter också,
inte tårar,
kristaller.

Stryperska

Var stilla
vi har sagt
för många ord
var uppmärksam
på inslaget
frasera

jag har inga nålar
jag tycker om
när någon överlever
jag älskade dig
sammanbitet
jag tvivlade bara
på dina händer

jag talar tydligt
jag lovar dig äcklet
jag vill se
hur du äter dig själv
när bara dina käftar återstår
ska jag bränna allt du varit
och din ljudlösa snara

och till och med bland dessa klippor

Totally bananas

Senrenässans
David Kellner
Eva Dahlgren
Muscadet och is
Sjöwall-Wahlöö
Inget svar
Ösregn

mina rörelser
är som alltid
precisa

när

820726

Suicid

Skuggan av
en röst
längs golvet:
utspillt mörker
och bara
tystnad hörbar

I de sista
ordens skymning
och den sista
kysSENS natt
fångar jag
med bägge
händerna min strupe
för att kväva

en natt av fosfor
en kärlek
som förgör
jag kastar
ingen skugga längre
och du
har talat
vi är
logikens sammanbrott
och träden
brinner redan
röda

I de sista ordens skymning
har jag andats ut min tid
jag går
till stranden nu
Man tränger in i mig
och tömmer mig
Jag lyckades
men kroppen lever

Elegi

Långsamt vänder jag mig om
och betraktar luftens svacka
där du nyss har stått
och dropparna av skratt
som ännu hänger kvar
innan de förenas med din frånvaro
och hur formerna i rummet
inifrån löses upp –
som om lagen gällde ting
lika väl som kroppar:
inte verkan men verket
inte svikandet men sveket
inte orden men akten
och de vilsegångnas försprång.

En död i skönhet:
ett ansikte är alltid tunnast
just innan det brister.
Ens spår göms bland andras.
Röster flyter samman.
Inte längre kvinna,
inte längre någonting,
mer än en vikande trend,
snart fossil.
Salamandern glöder
i sin glaskolv
och rör sig oroligt
som om den kände fara.
Glas, alltid glas.

Benen under huden.
Värmen i en fråga.

Jag ser på mörkret
genom vetenskapen
om dess existens.
Jag ser det.
Det har sett mig.

III
DESPERADO

gyllne morgon

kom tomhänt till mig
och ta allt jag hatar
kalasa på mitt läckra ego
men spy för helvete diskret

jag väntar
medan telefonluren ruttar
i min hand
verkligheten
har stängt sin växel
och hastigt
avlidit

jag äter
det kalla kriget
till frukost
och går ut på gatan
med avsikt
att inte frälsa världen

med nävarna knutna
mot den eviga orgasmen
och sitt saktmod
dränkt i svett
spinner vinden
september tätare
omkring mig

och andarna
förnekar allt
igen, igen
igen
de svekfulla
de blinda

det ofullgångnas snidare

vid de mildas dörrar

Och jag såg
ännu en
ännu en
varken vilde
eller djur
men okysst
oberörbar

konturerna
upplösta
svetslågan
cigarrettröken

ännu en

och jag såg
inga skyddsänglar
men mörkret
kring min säng
en gång till
en gång till

jag har
falskt pass
kluven tunga
smutsiga kläder
kultiverad
hemmastadd
husvill

ännu en gång
vid nattens brygga

Söndag satans söndag

Nej, jag har aldrig
varit i Paris
inte någon annanstans heller
för den delen
Se så, gå nu
Lämna mig ifred
med min jugoslaviska disco
och klockorna i Högalid.
Idag finns det en siffra
för allting.

Klockorna. Någon
har dött, här bor
så många gamla.

Gud, ge mig
en familj
Jag väntar ingen ikväll
väntar inte
på ingen

Undrar plötsligt:
Vad kostar en människa?
Vem bär henne fram
till giljotinen
om hon inte kan gå själv?

Väntar ingen ikväll
ingen mer än natten

Ge mig en familj
Ord flammar upp.
glöder,
blir aska.

Solo

I året vars namn inte får nämnas
framstammar jag med spärrad stil
mina ytterst pinsamma bekännelser
bara för att finna juryn sovande

I året som lovar mig en hejdlös cancer
ska jag lära mig leva utan fetischer
men när andra dyrkar sina tarmsystem
önskar jag min egen död mindre frätande

I året då alla är på väg hem igen
vill jag spränga deras broar i luften
de får inte gå när jag själv är förlamad
och dörrarna stängs om min viljas katatoni

Process

Bra, mitt barn:
du lär dig.
Din exil av tystnad.
Med skräck fördriver jag
din skräck.

Bra så, mitt barn.
Du låter dig spaltas.
Dina mönster
börjar arta sig.
Viljelösa hund.
Dina händers åldrande.

Kalla mig Fido

Snart är det jul
det är väl kul
Redan som nyfödd
slog jag in på brottets bana
Förutspådd en galnings karriär
har jag aldrig behövt tveka
men lär mig mer
gör mig rutten nog
att överleva
Lär mig att mörda
utan ånger

Snart är det jul
Till de hungriga:
en rågad tallrik ångest.
Med socker och kanel.
Att ätas med fingrarna.
Apsläktet altruisterna.

Skratta inte: nu
är vi på samma nivå.
Jag minns. Men minnen
korrumperar och försvagar.
Denna unkna stank
av gammal lycka!
Kalla mig Fido
Jag lever
för nästa köttben.

Asdag, asliv.
O att få leva
utan person,
att känna fallet,
sönderfallet
nedåt.

Desperado

Ting töjer sig
som sinnen.
Tonen växer i styrka.
Just här,
i sprickan mellan våra liv
lägger skulden ner sin röst.
Du som är tillfreds
med dina egna svar
du som alltid rör ditt liv i hamn
under massornas jubel
Ibland är det nog att överleva.
Ibland är det allt
man kan ta emot.

Jag sitter i ett hotellrum
Brev, fotografier
framför mig på bordet
Du var alltid så rädd
att fästa något på papper
Du skrev: allt
känns så konstigt mellan oss

Jag har inga pengar
Varje morgon
skjuter någon i mig
min dagliga dos av surviving
Tonen växer i styrka.
Någon stiger ut
ur sin ram.

Drogat orakel

Många liv;
snart det sista
innan utslocknandet.
Attribut?
Alla svarar och bekräftar.

Belasta inte mer.
Skuld och sedan
som om varje dag.
Som om vi aldrig.
Skuld till att vakna,
upprepad.

En ny skepnad,
någon byter scen, klipper av,
en annan chans, min i vila,
osörjd, fredlös i vila.
Som om varje liv.
Skuld till det.

Här är monstret, mitt alibi.
Den du ser är inte jag.
Osedd har jag själv gått.
också du; inte heller du,
i skuld.
Belasta mig inte mer.
Som om jag belastats, inte mer.
Vi har mötts och aldrig.

Grus

För att vara en människa
var jag ovanligt frånstötande.
En ängel gick för min skull i exil.
Jag måste bränna staden:
gatorna förrådde mig.

Jag såg kött falla av ben,
lossna i sjuk.
De andra var upptagna med att dö.
Allt de gav mig var en näve grus
och rådet att bita i det.
Åt dem som redan har, åt dem
skall varda givet.
Att acceptera det och inget ha.
Vänsterhänt? Varken eller.
Svär att inget säga.

Varje morgon klockan sex
ringde min telefon.
Varje morgon klockan sex
ringde min telefon
men jag rörde aldrig luren.

Varje morgon klockan sju
gick jag till mitt arbete.
Varje morgon klockan sju
gick jag till mitt arbete
med smaken av jord i munnen.

Igen

Kriminell
fäster jag
förgiftningen
till jorden

vågor,
tillstånd
isotoper
av det
ännu osedda
och glömskans
spärrar
öppnas

gå vidare
gå vidare
det är över nu

i kärlek
väntar dygnet
på mina
frigivna
sekunder

IV
AGNUS DEI

Kyrie

Från en expert
på nödlösningar.
Från ett fosterlandsoffer.
Från en krigsskådeplats.
Från en presumtiv attentator.
Från the presser of the panic button.
Ditt allra mest vrånga barn
trotsar radiotystnaden.

Jag ser människosonen.
En sekund
möts våra blickar
och jag vet: alla
som älskar måste dö
för att åter kunna älska.
Finns det en andra chans? Du
ensam säger det. Vem annars vet.
Mitt intellekt har inte någon talan.
Jag reduceras till allt jag är:
en blottad nacke
och ett frilagt hjärta.
Det utsagda
kommer aldrig att bli sagt.

Jag tillbringar de här dagarna
i yttersta stillhet.
Jag väntar på ett tecken.
Jag har sett
hur nära jordisk lust

och jordisk bitterhet
kan stå varandra.
Tysta mina protester.
Lyssna, lyssna inte:
Jag kommer alltid att sträva emot.
Jag är min egen fiende.
Det betyder ingenting.

0300

Klockan tre på natten
Det finns någon
jag måste träffa
Klockan tre på natten
befinner jag mig ännu
på sjukdomens hitsida

Denna dag av vatten
och hemliga förbindelser
Denna natt av tecken
av närvaro

Lämna mig inte
Låt mig inte lämna dig
Ge mig åter
en levandes minnen
Var mina tankars hamn

Klockan tre på natten
kunde allt så lätt vara återställt
till sitt vanliga tillstånd av död

men du kom till mig
som till ett barn

40 dagar

Långt borta
från vattnet jag växte i
håller jag på att dö
fastän jag ännu inte är född

Ställ flera frågor
jag vill berätta

Långsamt, i små
men stadiga doser
för att kringgå
kroppens motreaktioner
intar jag
den lugna vissheten
om ett döende
Långt borta från vattnet
som skulle fött mig
intar jag
att inte fortsätta
och fortsätta
annorlunda

Jag handskas vårdslöst
med det jag trodde var sanning
Sök efter min själ
jag tror jag äger en

Ställ flera frågor
Var inte rädd,

vi är på torr mark nu
Här har du sagan
om de hala klipporna
om de vitmenade gravarna
om dem som gjorde
sin skuld till min,
mig till en variation

som om de ord jag
ännu inte lärt mig
redan sagts emellan dem
och varit mina

Här är mitt liv
Tavlornas väg
väggarna rösterna
och fullmånen

Taklampan förberedd
och sängens undre värld
långt innan snäckorna
och hundarnas slaveri

Man kan krossa knogarna
mot väggen
eller göra brännsår
med en tändare
för att undersöka
om livet finns
men man får aldrig veta

Bara ett ord, kanske,
för en hel dag, och många dagar
Det är för lite
bara en antydan
Det jag inte fick se
kan jag inte heller minnas
Vad finns det att säga
Jag vet mer om kärlek nu
än jag visste innan
Nu vet jag
att inget finns
att avsluta
Förr kunde jag se
ett jag och ett du
ett ja och ett nej
Det var ändå en ovisshet
Nu vet jag mer
Det är ett ingenting
och inget finns
att sörja över

Så här får ingen se mig
Jag har förstått
att jag är ensam nu

De frias sånger

I

De fria
befriade från frihet
de blinda
befriade från ögats skräck
de levande
befriade från livet
och fångna i det

de kåta
befriade från kättja
de nakna
befriade från nakenhet
de tänkande
befriade från tankar
de hungrande
befriade från törst

de fria
befriade
till frihet

II

Börja med rummet
Det som kan försona
finns inte här:

Sodom vore inte Sodom
utan sina domare.
Knivbladets resor
genom det levande köttet.
Ett rum med fem väggar,
ett krökt rum, krökt
kring sin egen smärta.

Oavsett om det finns hopp
oavsett om det finns mening
i att fortsätta
I detta rum
har kärlek vistats.
Så underligt.
Hur alla profetior
uppfyller sig själva.
Så underligt att se
att något kan läka.
Där ärren nu är röda
blir småningom vita fläckar
utan känsel.
Det visste jag.

III

Jag går inte
längs kanten blundande
Så väl känner du mig
att du vet det
I mörkret lyser jag mig fram
med tändstickor

Vad är mitt hopp?
Jag har inget hopp.

Om jag inte såg
skulle jag inte älska
om jag inte älskade
skulle jag inte lida
om jag inte led
levde jag inte.

Rohrschach och sedan

"Och genom de tecken, som det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, förvillar det jordens inbyggare; det förmår genom sitt tal jordens inbyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat med svärd, men åter kom till liv."

Upp. 13:4

Kvinnan i blå klänning
som slår med sin käpp
på cigarettautomaterna
Kvinnan i blå klänning
tar emot betongen
som en älskare
Hennes ansikte
hennes ansikte
är en krater
Förverkliga dig själv
Jag tvättar henne och
binder upp hakan med
linneremсор, sveper
henne men
förgäves, de döda
vägrar dö
det finns ingen död
statistiken ljuger
och jag är bara en
bland månglarna
jag botar och förbränns
tills morgonen kommer
för att föra bort

sin vinst
Kaos binder kransar,
maskiner,
åt de sovande de lika vakna
The woman in Houston
was just a woman in Houston

Hon går förbi på
stigen, spanande, i
sykomoren hennes
syster vilande
på avtryckaren

Gränsen
mellan löv- och barrskog
mellan hemma och försvunnen
mellan rovdjur och attrapp
gränsen,
gränserna
förakta dem

mitt sammanbrott
min schizofrena cell
och sedan
moln
sand
öken
snö

Hotell Pygmé

Passionen
torkan törsten
mötesplatsen en
annan massgrav de
rapporterade ännu en
banbrytande bedövning de
underbara
passionen ambulansen
slemhinnorna det sista
arket papper
som om vatten vore lösningen
som om offren kunde offras
till det svarta det djupa
det bländande det sovande som
om något kunde vara likgiltigt,
detached from pain and loss

dessa lämningar
mångformiga
renslipade
åh,
Geraldine
sade hon

jag heter
inte Geraldine men
inte heller detta
är sanning och namnet
är Sharon Tates tredje

öga att röra
vid ditt ansikte
med berätt mod vara
ett barn och omringas
av nätter och begrundande
psykosernas mångfald
och skönhet
Scarlett
Rivera
O'Hara
djävlar

oslipad diamant sten
i stenen kropp infrusen
i ett isblock som
om vatten vore lösningen
och man talar om frestelser
jag lyssnar lyssnar inte
i utmarker där jasminens doft
påminner om din
Detached from pain
i upphörda drömmar stannar jag,
i solfläckar

långsammare nu; och
du går aldrig mera säker för min hämnd
det finns
ett annat sätt finns det
ett annat
sätt oundgängligt
när också de
välkända trakterna

börjar blöda
försök inte trösta mig försök
inte trösta
mig jag vill
plågas
det var verkligt inte verkligt och jag
var född och ännu inte född och död
och ännu inte död och det var verkligt
jag sökte efter en byggnad så ofelbar
att varje dess byggsten kunde
lyftas ut och granskas befinnas
godtagbar i sig som fri som lösryckt
ur sitt sammanhang
befria mig inte låt inte
födelsen avstanna låt
processen fortsätta och låt mig
alltid vara en spetälsk
men rör vid mig

håll mig fast hindra mig
inte
detta är den skogen
men ur denna mångfald
och ur denna mångfald
där vatten inte är nog
men mer än nog
där ett offer är
ett bindande löfte
och där ingenting kan överta
ur denna mångfald
lösgör sig tomheten

och ord rinner ut
ur dess mun
som lava
ord rinner
nedför dess haka
som saliv
ord rinner ut ur dess mun
som foster
ord rinner
nedför dess haka
som okända soldater
ord rinner ut
ur denna krets
som kättar
ord flyter fram
ur denna
hålighet,
döda,
döda.

Advent

O guds lamm
som borttager världens synder
avlägsna mig diskret
ur dess åsyn
Ge mig en sömn
utan drömmar
utan rädsla

Det är bara du
som står ut med
att bli älskad
Ge mig en sömn
utan drömmar
ge mig frid

Låt lampan brinna i köket
för jag är mörkrädd
Ring min arbetsgivare
och säg
att jag inte kommer i morgon
Ge någon annan mitt personnummer
någon som gör saken bättre

Lås ytterdörren
och bädda om mig mjukt
Låt snön falla
som en viskning
mot mitt fönsterbleck

Stryk mig över håret
tills jag somnar

och låt mina vänner
hitta sängen tom

BÄLTDJURET

1989

I
FAMILJEN

Familjen

Familjen är en tragedi. Den härbärgerar
mörka hemligheter. Familjen är en begravningsplats.
Ur dess trygga hägn slipper ingen levande.
Jag älskar familjen. Den gav mig döden
som jag varje dag ser i mina ögon.
Den gav mig en livslång ensamhet.
Det gav mig mitt värde av noll
och visade mig destruktivitets
oemotståndliga lockelse.

Gränsen mellan kärlek och hat är osynlig.
Som en statslös passerar jag den dagligen.
Jag reser hem och finner att ingenting
har förändrats och att kriget är i full gång
på alla fronter. Nöden har ingen lag.
Familjen är *nada*. Så förgår dess ära.
Så reser den sig ur sin egen aska.

Spårhunden

Så här förhöll det sig:
Jag trodde att allt jag gjorde
spelade en viktig roll och att
andra människor skulle kunna
göra mig lycklig. Jag var alltid
lika hungrig, som om tiden stod stilla.
Jag sänkte blicken mot marken.
Djupt därunder kunde jag ana
okända rikedomar som aldrig
skulle bli mina.

Jag har förlöpt mitt hem.
Aldrig mer ska jag bli så ensam.
Jag behöver bara sluta ögonen
för att på nytt kringvärvas av det.
Till slut trodde jag inte längre
att jag själv var en levande människa.
Till slut föll mina händer och fötter av.
Ambulansen behövde inte komma, jag
kunde gå på stumparna.
Framtiden var ingenting
som jag behövde frukta.

Den börjar och slutar
med en hunger, en fråga
och en stor bokstav,
illuminerad
med bladguld.

Moloks bild

Det är omöjligt, omöjligt
och oundvikligt. Solbelyst.
Att kyssa en sandal och skända
en grav. Att ligga under en
klippa och se molnen gå bort.
Ge mig vad som mig tillkommer.
Fyll mitt tomrum.

Innesluten i det innersta,
i fruktan och den stora åtrån.
Som ett ägg i ormens buk. Som
om ingenting förändras. Som
när en ambulans pulserar fram
över gator våta av regn. Som
när trafikljusen blinkar gult.

Tyngden upphör. Tingens namn
faller ur mina svekfulla händer.
Filmer spelas upp för mig där någon
jagar mig längs ändlösa korridorer.
Dit du går ska jag inte gå.
Jag ser upp mot bergen. Därifrån
ska inte min hjälp komma.

Fabel

Jag föddes
med en förgiftad silversked
i munnen.

Jag växte upp med en fot
redan död och begravnen.
Sekler kom och sekler gick.
I en mörk garderob
redde jag mig ett litet bo.
Min bästa vän var en spindel.
När ingen människa var hemma
vågade jag mig ut
för att suga i mig litet
av den stimulerande miljön
Där fanns vackra tavlor.

Det är bara femtio steg
mellan människa och vilddjur.
Repet lägger sig så vänligt
kring min hals och erbjuder sig
att dra åt. Det säger:
Du kommer inte att ångra dig.
Den enkla spegeln.
Det lätta steget.
Jag ångrar ingenting.

Bokslut

I allt som hände fanns en spegel
i spegeln trodde du en annan log
och du kysste dina läppar genom glaset
och bar dig hemåt i din egen famn

Att älska dig var milt som syra
och din vänskap var ett stilla krig
du min döva som jag talade till
du min blinda som jag såg

Jag skriver till dig för att säga
att slutet blev lyckligare än början.
Bli stilla i din fattigdom.
Här kan du inte nå mig.

Stormvind

Regnet slår mot fönsterrutan.
Söndagen lägger sig till ro
i hörnet som en varg.
Tanken på dig kretsar
som en yr mal kring en låga,
flammar upp och förkolnar.
Tanken på dig är som tanken
på min egen begravning.

Ett sovande barn
är ingen bild av oskulden.
Också det kan redan vara
förgiftat och laglöst.
Också det kan hemsökas
av demoner, verkliga och drömda.
Också det kan önska livet
ur sig själv och andra.
Barnen står Guds rike närmast.
Det är de som bäst behöver
hans skydd.

Fröken Fatal

Vi var tre syskon
men bara jag
blev galen.
För varje dag
blev jag alltmer bisarr,
och ful dessutom.
Näsan kröktes,
munnen drogs på sned,
det musgrå håret hängde,
tunt och stripigt.
Ingen,absolut ingen,
skulle ha kunnat älska
ett sådant barn.
Med tiden förstod jag
att det hela var ett skämt
där jag utgjorde poängen.
Jag ser in i spegeln.
God morgon, ditt äckel.
Blod, ångest och döden
väntar dig.

På livstid

Så var det dags
att börja skolan.
Ni kan kalla mig
Ers Nådlöshet.
Nu kan mammorna gå hem.
Ett väl utfört arbete
är en källa till stolthet.
Nu ska vi läsa.
Nu ska vi räkna.
Nu ska vi sjunga
Röda stugor tåga vi förbi.
Och nu ska vi idrotta
i små mörkblå dräkter.
Den som inga vänner har
blir vald sist.
Den som ingen tycker om
är en dålig kamrat.
Den som sig i leken ger
får leken tåla.
Du är bränd.
Du är ute.
Du är död.

Älskling, kom hem

Vi saknar dig så. Vi ville bara väl.
Vi har omprövat alla våra värderingar.
Vi visste det inte, men du är mera dyrbar
för oss än en mingvas, ja, än en aktieportfölj.
Älskling, kom hem. Gustav har fått cancer.
Lillebror har drunknat i badkaret.
Lillasyster har börjat gå på gatan.
Krukväxterna har fått spinn.

Middagarna smakar oss inte längre,
nej, till och med hunden har mist sin aptit.
Vi ska aldrig mera klaga över dina synder.
Kvällarna blir så långa nu för tiden,
och det är aldrig något sevärt på TV.
Vi erkänner att allt var vårt fel
bara du snart kommer hem.
Vi hittar aldrig
en bättre hushållerska
än du.

Repris

Anden viskade:
es ist so kalt.
Skulle jag tro henne
om det inte vore
för min barndom

mellan mörkrets spjälverk
mellan många händer
mellan dag och dag
mellan famn och famn

allt det,
som alltid upprepas,
aldrig mattas
eller avtar
allt det
som alltid upprepas
liv för liv

medan moteldarna
en efter en
slocknar i vinden

Modern

En mor lämnar sitt barn,
hennes frånvaro
lämnar det aldrig.

Tysta tider kan det känna
en kall fläkt över pannan
som en osynlig går förbi.

Varje natt kommer denna någon
och sätter sig på sängkanten
insvept i jorddoft.

Ett barn är ett slagfält och en ädel sten.
Marken skövlas, bara stenen blir kvar,
djupt under ytan.

Livet leker

Med åren blir plågoandarna mindre hotfulla
och mera löjeväckande. Jag tar fram dem,
en efter en, ur minnet, granskar, vänder
och vrider på dem. Sedan lägger jag dem
i askfatet och sätter till en tändsticka.
Det bereder mig ett stort nöje.
Jag skrattar varje dag,

Många trodde aldrig att det skulle
bli folk av mig. Vad skulle jag då göra?
Jag beslöt mig för att bli
allt som de inte tyckte om.

Varje anständig familj, varje grupp,
varje skoklass, varje klan, ser till
att skaffa sig ett eget objekt för hån och spe.
För en så utvald kan den mest trösterika
syn av alla
vara en äng full av betande svarta får.

Låt tåget gå

Det som band os samman
kunde inte bestå.
Tvivlet blir sått
i människornas hjärtan.

Drömmarna blir krossade,
broarna rasar samman.
Det som band oss
kunde inte bestå.

Låt tåget gå
med alla levande
låt tåget gå
med släckta lyktor
låt tåget gå

II

BLOD, ÅNGEST OCH DÖDEN

Tid

Jag går längs en gata och vet inte
hur länge jag ännu ska gå. Så länge
villebrådet springer och de döda sörjs.
Tätt bakom ryggen har jag skuggan
av mitt eget liv, och början där det
redan nu har slutat, och slutet där det
redan nu har börjat. Jag fortsätter gå.
Fråga inte mig vad det var som blev fel,
fråga inte mig.

Ljudet av portar som slås igen, järn
mot järn. En dag kan vara ett återtagande
av en kvadratmeter förlorat land.
Hämnden i att fortfarande vara vid liv.

Landskap

En morgon vaknade jag stigmatiserad
men ingen annan kunde se tecknen.
Allt som behövdes var en varm natt
med fönstret öppet mot torget.
Då koncentrerades den dittills
vaga smärtan till en enda punkt av ljus
som lyste inåt ifrån ytan. Nu går dagar
och nätter utan att jag behöver tala.
Jag betraktar det som visar sig.
Det är som om jag färdas orörlig
in i en målning som aldrig blir färdig.
På avstånd syns en kvinna med bortvänt huvud
bredvid ruinen av ett hus, där fåglar
flyger in och ut genom tomma fönsterbågar.
Ingen kan passera obemärkt
över de öppna fälten.

På några få sekunder

Blidrutan krymper ned till en lysande prick och slocknar
Sex starka män bär dig längs en nykrattad grusgång
Den svarta katten korsar gatan och försvinner in i
buskarna
Dårarnas drottning lägger patiens vid ett slitet köksbord

Älskarinnan sticker nålar i sin motståndares fotografi
Den äkta mannen sitter vid en barnsäng och stirrar mot
dörren
En cigarrettfimp faller ned i rännstenen och förs bort av
vattnet
Bisvärmen lämnar det fallfärdiga skjulet invid
järnvägsspåret

En flicka lägger ett brev i en brevlåda och ångrar sig genast
Ett blad rivs ut ur en anteckningsbok och skrynklas ihop
Pojken går ut ur rummet och stänger dörren tyst bakom
sig
Gräset växer upp och nu finns det ingen kvar som minns
dig

Paus

Morgonen kommer och allting börjar på nytt
Fåglarna är bleka i det färglösa ljuset
där de sitter under rådhusets takskägg
Sömnen har varit både en vän och en fiende
Ingenting som fanns i den är just nu levande
Det har antingen varit eller kommer att vara
Det kan inte längre skada eller kommer att skada
Det kan inte riva ned eller kommer att riva ned

Torghandlarna börjar lägga fram sina frukter
Den döda naturen kommer inte att sakna dem
Helgonen lämnar sina möblerade hyresrum
och försvinner om hörnet med böcker i fickorna
Andarna går till vila som fladdermöss i taket
och luften börjar fyllas av ljudet från bilar
Det som kan skada kommer inte att skada just nu
Det som förgör lägger sitt arbete åt sidan

Europas lilla älskling

Låt oss nu betrakta
dig i min bröstkorgs bur,
ondska, och hur du
får mig att svälta
Spräckliga alternativ
öppna isvak
svettkalla telefonlur
Nu är bara dina
fingrar löftesrika:
en driven handstil
en elak flicka
mumlar vidare

En konspiratör
i ett rum fyllt
av tidsfördriv
vita bilder, vita ramar
Sätt mig på prov
jag går inte dit mer
Du reser charter
med ett vykort som karta
Du gråter, talar,
talar, talar,
tystnar, vrider
dig, vrider dig
Det är din tur nu
Du tror inte på kärlek
i huset intill

I en annan stadsdel
är du död

Låt oss se hur stark du är
dessa dagar som gamla fyllor
som våt hud i minusgrader
dessa dagar som kåta hundar
inlåsta i källaren

i livets tunna hinna
den skimrande

Påsk

Lammet ska snart gå sitt öde till mötes.
Människorna har köpt sig påskris:
spankers have more fun.
Besättningen exploderar i raketten.
Stenarna i marken. Fotens
tyngd mot marken. Jag prisar
västerlandets civilisation,
nylonstrumpan, kommunismen
och kapitalismen. En vit gravhäll
av marmor på vilken nattliga
orgier och excesser äger rum. Lovade
vare nattvardsgästerna och petuniorna.
Lovade vare tacket och lovet.
Alla har rätt. Alla har lika rätt.
Alla har rätt att förbli tysta.
Se upp för dörrarna. Dörrarna
stängs.

Film noir

Här är imman på ett glas vitt vin
och röken från en cigarrett.
När TV:n börjar flimra grått
spelar radion Billie Holiday
och jag tas in i mörkret
för att falla ostörd.
Här är något att begrunda:
hur en dag kan falla ihop och dö.

Jag höll mig absolut stilla
och nonchalerade djuren
som kröp över min kropp.
Lugn och inte alls olycklig
gick jag ut till snön
och stod och såg på
medan bilen körde bort.
Så gick jag hemåt
med en tidning under armen
och tänkte på situationen
och på något som borde funnits där
och i den stunden var jag en bödel
och när jag kom hem
och låste dörren bakom mig
rann allting av mig som smält snö
och jag kunde skratta
åt alla hopp utom förintelsen
och de våta färgfälten
och mitt tvång att leva.

Jag har sagt:
en svart morgon
blir en vit kväll.
Var viss om motsatsen.

Ballad

Jag är så lycklig, så
outsägligt lycklig
när jag sover.

Jag tiger som en ängel
med munnen full av snö,
med ögonen klarblå
och kinderna så rosiga
i nattens mörker.

Helvetet finns här på jorden.
Himlen finns i sömnen.
Tag mig till ett sjukhus
där någon vet mitt namn,
tag mig till ett sjukhus
där någon vet mitt namn.

Gamleland

Jag ser på dig
med ögon som skiftar i gult.
Vi ska göra upp nu.
En tango för såriga fötter.
En natt att överdriva, driva
i det längsta.
En natt som skyr sin morgon.
Jag lämnar staden.
Här blev jag ond
men olycklig.
Jag stal ett telefonnummer.
Jag behövde inget annat.

En kall hand grep om min handled.
Jag höll ett gevär mot axeln.
Det blåste kallt från havet.
Jag hade oräkneliga liv.
Här slutade ett.

Kolonner. Varemellan
de rättrogna syntes träda fram.
Vad sade Gud till sitt minsta barn?
Gud sade: ROLEX.
Ord, ord.
Jag drar ut alla register.
Det är vackert.
Det gör ont i min kropp.
Trodde de jag visste?
Jag visste inget.

Jag gräver djupare.
Där är den galna hunden.
Trycket över öronen.
Lukten av narkos igen.

En sommardag

Solen lyser varm över folk och få.
En sådan dag är det inte gott att vara.
Jag ligger på jorden och drömmer
att råttor äter mig levande.
Gräset växer under mig och önskar
att det vore någon annanstans.

Jag reser mig och går uppäten därifrån.
Jag säger: Gode Gud
var kommer människorna ifrån
och vad har du menat med dem

och Gud säger:
de är inte här av någon särskild anledning
de ska bara vara här under solen
en liten stund

Mental baby

Jag stod i en busskö med en storm innanför pannan
och såg på klockan fastän tiden hade gått ifrån mig
jag stod i en rulltrappa som gick åt fel håll
och väntade på att någon skulle trycka på nödstopp
jag stode vid bardisken och letade efter mitt ansikte
men det hade någon annan redan druckit upp
jag stod i en garderob och letade efter utgången
och visste inte att den fanns bakom mig

och sveket levde som en smitta i världen

På den tiden var allt jag sökte
en bit jord som ville ha mig
och jag stod utanför en dörr
och någon sade
ska vi inte gå in
och jag svarade
men först måste vi ju gå hem

Delirium

Man ser en kvinna ligga
på mage tvärs över en säng
med huvudet mot armarna.
Ljusränder från ett fönster
faller över hennes kropp.
Bredvid henne ligger
ett fotografi. Det visar
en kvinna med ljust hår.
Hon är klädd i en vit blus
och skrattar mot kameran.
I fotografiets nedre vänstra hörn
står skrivet med kulspetspenna:
XXX, H.

Det var den sommaren
när du och jag och han
älskade varandra,
när en perfekt dag var
en dag utan början eller slut,
en dag fylld av ceremonier,
en ändlös rast
på väg ingenstans.

III

I ÄNGELNS FAMN

I ängelns famn

En ängel kom till mig
i drömmen. Hon sade:
Jag är här för att ta dig hem.
I ängelns famn
sover jag, snön faller
därute, snön faller.
I morgon ska jag stiga upp
och skrika mig blodig.

I vårt ljus

Det var i parken
Vi låg på samma filt
Du läste en bok
och jag blundade
Då kände jag
dina läppar snudda
vid huden i min nacke
Vad var det där
sade jag
Det är jag, sade du
det är jag
och ditt ljusa hår
föll över mig

Sedan stod vi
innanför min dörr
Jag lade händerna
på dina höfter
och tryckte dig
emot mig

Mörkrets inbrott

Med dagsljuset försvinner entydigheten.
Ting och ansikten förändras och fördjupas.

Tron på den egna genomskinligheten
Tårarnas aldrig sinande källor
Den smittsamma lusten att lemlästa
Handen som inte hejdas i luften
Biktens otydbara bekännelser
Uppenbarelsernas smärtsamma skönhet
De oläsliga namnteckningarna

De likt städer brinnande tankarna
Sorgebuden och de nötta dansgolven
Fattigdomen och den frivilliga exilen
Attraktionen och självplågeriet
Den oartikulerade mässan
Den offrade duvans vinge
De fyra breda penseldragen

Det sista som lämnar människan
är sorgen över vad som blev
av hennes liv. Banden skärs av,
ett efter ett. Tyngderna
lyfts bort.

Bakom tingen finns
deras mörka sidor.
Bakom människan finns
det svarta rummet,

ljusbringaren, steget
in i henne själ, ut
ur tanken, ur kroppen,
in i mångfalden.

Mörka skepp

(Till Karin Johansson)

En viloplats är sömnen,
ett smärtans eld upphör.
Främmande fartyg tar dig
till främmande land,
gator, tungomål.
Mörka skepp i mörka hamnar.

Du och din identitet.
En enda, obruten parabel
och befriad din kropp
som jordisk rätar sig
och dansar stegen genom rummet.
Vi lever länge, alltför kort
och alltför länge.

I denna bana, den
som är vår levnad,
finns ändå mitt i kastet,
mitt i banan tid och rum
att byta skepnad –
kanske till vårt ursprung,
det som var oss menat
långt innan någon annan
gjort sitt anspråk.

Det hungriga helgonet

I den franska staden
Lourdes uppenbarade sig
år 1858 Jungfru Maria
för den unga flickan
Bernadette Soubirous.
Bilden fortsätter
utanför ramen.
Förintad, förlåten,
övergiven, betraktad.
Med någons ögon. I någon
som inte ser utan att
först dölja sig. I någon
som varken finns eller
inte finns. Någon talar
från en obefläckad plats.
Någon som ger frid och plågar
med samma hand.

Ge mig de upplysta

Ännu en dag
och inga brev.
Jag är en dålig människa.
Förkasta mig inte.

Jag kräver inte
ett bättre öde.
Det enda oföränderliga
är Gud, i ikonens blick,
i stenens minnen.

Officium

Löven faller, snön faller,
istapparna faller, regnet faller.
Du sitter med din cigarrett och ser
på reporna i bordets yta.
Det är inte livet som gör dig illa,
du lägger själv ut stenarna på din väg.
De som lämnade dig hade någon annanstans att gå.
Det är inte livet som plågar dig, din egen högra hand
bryter den vänstra handens fingrar bakåt,
din egen tystnad lägger sig över ditt språk
och befruktar det.

Du säger att du är slut men det är nu allt börjar.
Det är inte andar som kämpar om din själ,
en kvinna ska inte segla in i din tillvaro
och göra den till ett himmelrike,
din början ska inte kosta dig livet.

Logik

Du frågar mig
varför jag alltid springer.
Det är för att se
om någon följer efter.

Medicinkvinnan

Med händerna vilande på stolens karmar
och fötterna i blå skor korsade vid vristerna
betraktar medicinkvinnan mig lugnt. Jag kommer
till henne med stickor och strån. Utanför fönstret
är det vinter eller sommar. Utanför dörren
ringer telefoner och andra dörrar öppnas och stängs.
Ingenting hörs i rummet mer än knäppandet
från värmeelementet och ljudet av min egen röst.
Någonting i mig kommer jag aldrig förbi.
Någonting kommer alltid att förbli i mig.
Människor passerar inte utan att lämna spår.

Jag genomgår stora förvandlingar. Jag tömmer
mina fickor på småmynt och papperslappar varje kväll.
Jag har sålt min telefon och flyttar ofta
med allt mindre och mindre bagage men allting
är förgäves. Kring mig har jag alltid dem jag älskat.
Tiden tar inte bort någonting, den tillför bara.
Kärleken går inte att kväva. Kärleken är lättare
än tiden. Jag slår upp ögonen och tänker:
en ny dag. Det är inte lätt att vänja sig.

Vad är priset för en sådan harmoni?
Kanske har jag redan betalat. Allt jag vet
är att minnen dödar. Här är jag nu,
strandad i tiden, en tillfällig besökare,
en som överlever. Allting
var värt det här.

Mot nordost

Tillvarons sönderfall
visade sig nödvändigt.
Allting vred sig
kring sin axel,
mot sin spets.
Bergen stred
och bildade kontinenter.

Människor kom varandra
näst intill, näst intill.
Hus som rasat samman.
Knäckta cellohalsar.
Ett annat liv.

Men också tvivlet
har sin gräns.
Det sista ordet
blev inte: gå
men: kom.
Det fanns en fortsättning.
Jag vet en röst
jag alltid ska höra.
Glasklar.

ANKMORS SAGOR

1990

I
SNÖN

Bröllopet

Du förde mig till altaret
och sa till de församlade:
Se, hon skriker av lycka

Justine

Justine
när jag såg dig krypa
måste jag sparka dig
när du tog min hand
måste den slå
och sorgen är bara
ett annat namn
för livet
Jag har bara dig, sa du
och jag stack dig med nålar
för att se dig älska
Gud, dina tårar
de tog aldrig slut
Jag gick till slaktaren
Han högg av mina händer
och sålde dem billigt

Jag ville dö i snön,
dö i en kall famn, begravas
i röd snö, slitas i stycken
av förgiftade djur
på ett snöigt fält
själv som ett djur

och falla
från människa
till minne
från barn
till bild

från bild
till aska

Desiderata

Jag önskar att mitt namn
vore ett som du aldrig
skulle komma att tänka på,
och att din tanke
därför aldrig skulle
komma att vidröra mig
Jag önskar att mitt hus
och min gata vore gömda
i en ficka i tiden, precis
som blad i en stor skog
och att du skulle passera
utan att veta det
Jag önskar att mitt ansikte
vore slätt och blankt,
utan drag eller linjer,
utan utseende, så att du
skulle kunna möta mig i mängden
utan att ens ana det
Så skulle tiden kunna gå,
ingenting skulle ha hänt,
vi hade inte behövt plåga varandra
i så många år, vi skulle
kanske vara lyckligare.

Samlaren

Du skändade
Jag var en aktie
du köpte

En människa
är inte enkel
Gå under
som en död
civilisation

Lyssna nu
Framtiden tar
inte emot dig
så här
Lyssna nu
Det kommer snart
att bli kallt
Det kommer snart
att bli
mycket kallt

Spelet

Nattens ljud
är som din röst
som säger:
Du kan inte
du ska inte
du får inte

Jag ligger i sängen
med en laddad pistol
under huvudkudden
Ett kors av trä
hänger över sängen
I skydd av mörkret
kommer din ande
till mig
Den har färdats
en lång väg

Du ger mig aldrig ro
och spelets regler
överlever oss

Nere på knä

Herre, förbarma dig över mig.
Jag är mitt vilddjur.
Mina döda händer.
Mina döda kyssar.
Min synd i hjärtat
av det sovande stora vita.
Hatet rinner genom mina ådror.
Jag vill ligga under snön.

Vinternatten sänker sig ner
Jag tar på mig min hälarrock
och går ut för att köpa tid
Jag lever i verkligheten
jag lever i världen
Jag sover på mage med öppna ögon
medan varelser fyller mitt rum
Denna ljuvliga smärta
och hur väl jag är värd den

Förbarma dig över mig
Älska mig djupt och ömt
Älska mig också
när jag inte kan se
din kärlek

Pavor nocturnus

Rösten som säger mitt namn
klockan fyra på natten
tillhör någon som vet vem jag är.
Vargen river, björnen slår.
Jag ber om att få vakna eller sova.
Jag går i en främmande stad, jag går
i min hemstad, jag har förlorat nyckeln,
jag minns inte längre var jag bor.
Du rakar mitt huvud, hyveln är rostig,
jag slår ihjäl dig, musklerna är döda,
jag kan inte slå ihjäl dig.
Jag älskar dig inte, mitt hjärta
är dött, jag älskar dig inte.

Januari

Det är vinter nu,
och marken ligger frusen
Januari slog sig ner
som ett nattvak vid min säng
Jag har rört mig
i allt snävare cirklar
Jag glömde bort att tvivla
på varför jag var här
Jag visste inte varför
jag inte kunde älska dig
Jag var aldrig din ängel
Jag var överhuvudtaget inte din

Det liv jag lever
kan du inte se
Det som jag behöver
kan du aldrig ge
Jag lämnar dig
när det blir sommar

Stupor

När kniven skär i brödet
längtar den in
mellan mina revben
När mina fingrar
känner på mitt ansikte
kröks de till klor
När spegeln ser mig
gråter den bittert
Det blå flyter in i det vita
det svarta flyter in i det grå
Jag dansar inte längre
minnena dansar i mig

Vita nätter

Hur länge sedan är det
någon rörde vid mitt ansikte
och sa: Var inte ledsen
Jag är inte ledsen
Varje natt drunknar jag,
tiden står stilla, framtiden
håller ner sina händer
i mitt blods lugn
Gud talar med många röster,
han talar till mig
genom minnena
Jag kan inte sova,
när jag sover
kan jag inte höra
Jag står vid fönstret
och ser på månen

Makarna

Brudparet stiger in i Saaben
Han säger: Jag älskar dig, raring
Hon säger: En diamant är för evigt
På hotellrummet tar hon fram elektroderna
Brudslöjan ligger slängd på en stol
Nästa morgon går de ner i matsalen
och äter frukost: Kaffe, apelsinjuice,
rostat bröd och löskokta ägg
De kommer att leva lyckliga
i sin femrumsvilla i Hässelby

Brudklänningen hänger i garderoben
Det är så roligt att ha ett hushåll
Vad ska de äta? De styckar barnen
och fyller frysen med kött
Nu dricker de kaffe med Kjell Lönnå
Hunden ligger stilla i sin korg
Så bra att de har sina akademiska examina
Ingvar Carlsson leder deras land
De tänker besöka mormor på hemmet
De tänker investera i något
De satsar på framtiden
De är inte rädda för djävulen

Kalla dagar

Kalla dagar
kan jag ibland sakna
en beröring
Det är inte sant
att känslor kan förtvina
De väntar bara
och väver stilla
en klädnad
för den som
ska komma

Kalla dagar
minns jag allt
jag sagt och gjort
Jag står i rummet
med en okänds läppar
emot handleden

Exil

En enslig plats
en osäker tillflykt
ett stort tomrum
en lång botgöring
En tid utan kärlek
och utan allt hopp

Gud sa: Kom hem
Det är över nu
Jag sa: Jag har
inget hem
Han sa: Jag ska
ge dig ett

och jag reste
över vattnet
för sista gången

Bön

Käre Jesus
Jag måste få se på dig
Jag måste få se på ditt ansikte
Jag ser bara människor som hatar,
hatar och pinar varandra
och jag är en av dem

Jag är förlorad i denna vildmark
Lyft upp mig i din famn
Jag vill känna doften
av linnet i din klädnad
Tänk på mig i denna natt
Håll mig hårt intill dig

och släpp mig aldrig

II

UR BARNDOMENS SKATTKAMMARE

Hur man dödar ett barn

Det är mycket enkelt
att döda ett barn.

Man säger bara:

Utan min kärlek

kan du inte leva.

Jag älskar dig inte.

Ankmors sagor

Dockan gick på fjället
Lodjuret kom och åt upp henne
Dockans pappa kom,
hittade ett knogben,
trodde att det var en jordnöt.
Barnen sov i mörka stugan
Spöket tog deras själar
Mamman såg inte
att de var evande lik
förrän köttet föll av dem.
Nallen lekte med kniven,
stack den i pojken
hundra gånger.

Hittegods

Stackars lilla jävel,
du är så sjuk, så sjuk
Du måste in på sjukhus
och stanna länge där
Du föddes på en glömd planet
och hamnade här av misstag
De hittade dig på gatan
där du hade fallit ner
De tog dig till sin lägenhet
och la dig i en skokartong
Din mamma läser Femina
hennes naglar är så röda
Din pappa dricker whisky
han måste rätta skrivningar
Grannen har en liten hund
den får du aldrig klappa
Piraten har grävt ner sin skatt
den vaktas av ett benrangel
I poppeln hänger svarta män
och vajar sakta i vinden

Barnet jag

Jag hade ben smala som pinnar
jag längtade efter en egen katt
Jag såg på fröken i skolan med sin hårknut
och visste att hon aldrig skulle älska mig
Clownen vrålade av skratt med gula tänder
och en utklädd dam hängde ner från taket
Marken slog emot mig när vi lekte
jag fick aldrig mina händer att lyda mig

Jag vill pina och straffa detta barn
för dess stora misslyckandes skull
Jag ser det barnet i alla barn jag ser
när de sitter i ett hörn och väntar på döden
Gud jag vill komma från en annan värld
jag vill ha en annan förklaring till allt
En dag ska jag slå dem alla med förfäran
en dag ska mitt nummer komma upp

Ett råd

Så här
sa fröken i skolan
att vi skulle göra
med våra tungor:

Drag ut
vik ned
och riv av
mot den tandade kanten

Jag undrar fortfarande
vad hon egentligen menade

Heidi

Jag var en levande död och de
satte elektroder på mitt huvud
Pappa sa Det hade varit bättre
om din mamma hade fått missfall
Och visst hade han rätt i det
Då började jag vara vaken
på nätterna och sova på dagarna
så alla skulle slippa se mig
När jag åkte bil låg jag på golvet
för att bespara världen obehag
O vad jag älskade det livet
Jag gick bland alperna
och sjöng

Serenad

I våra kretsar dömde man hunden efter håren
I våra kretsar dömde man dumma till döden
Mitt liv är en skimrande symfoni
Om jag bara kunde sluta gråta
I våra kretsar tillämpade man fri uppfostran
Där lärde sig barnen genom omgivningens avsky
I våra kretsar trodde man på aversionsterapi
Ät sand så blir du sjuk i magen
Skrik och ropa så skickar vi bort dig
Tänk på flickor så skickar vi bort dig
Säg ett ord så begår vi självmord
Mitt liv är som en vacker saga
Om jag bara kunde sluta frysa

I våra kretsar skapade man svarta får
genom att helt enkelt färga dem
I våra kretsar drack man aldrig
fem flaskor vitt vin till oxfilén
I våra kretsar var allting så enkelt
Religionen var ett opium för massorna
och universiteten danade stora personligheter
I våra kretsar var man inte beroende av vänner
Man stod orörd av lismande och intriger
i sin trygga värld av sig själv, sig själv
och sig själv
Mitt liv är en wienervals
Jag vet precis hur allt ska vara
Det är lätt att försvinna när man är född liten

men så länge jag vet hur man hatar sig själv
har jag åtminstone näsan över marken

Sjuttioalet

Jag är tretton år. Nu
har det hänt. Vi har flyttat
till en annan stad, omöjlig
och obegriplig, också jag
är en annan, omöjlig att känna igen.
Jag har förlorat min oskuld,
jag tänker hela tiden på självmord,
jag läser om buddhismen, det enda
jag längtar efter är att slockna,
med min vanliga otur kommer jag
förmodligen att återfödas som mig själv.
Jag tänker på kvinnor men låter
pojkar ligga med min kropp, jag syndar
mot alla bud som finns.
Det finns ingen jag kan tala med.
Jag går i OBS-kliniken, läraren säger
att det aldrig blir någonting av mig,
han är inte den förste att säga det.
Jag är med i ett gäng, jag har
inga vänner, jag drömmer om att sitta
i en soffa bredvid någon med en kopp te,
jag tänker mycket på sex, jag vet
att jag inte har sett någonting än.
Tiden går. Vi har mellanölen i kassar
och står bakom ett hus och dricker,
det är snö på marken, vi går in
och dansar. All the young dudes
carry the blues. Jag känner mig så gammal,
jag tror inte att jag kommer att bli tjugo,

jag lever bara för att få dö snart,
jag har aldrig varit kär.
Sedan går jag inte ut mer, de vänner
jag aldrig har haft kan inte sakna mig,
jag misslyckas med att ta livet av mig,
mitt rum ligger i källarvåningen,
när jag står vid fönstret ser jag
en gata, en hamn och havet.
Jag är vaken varje natt, när solen går upp
vågr jag lägga mig och sova. Det är
inte mycket jag förstår.
Jag kommer i fosterhem, bilden
i rutan slocknar, åren blir
blanka och vita och jag blir äldre,
jag fyller tjugo och jag har aldrig
kunnat tala, det är bara ett halvår kvar
av sjuttioåret, jag ligger på sängen
med ett glas rom och cola i handen
och kan inte sluta le. Ingenting
kan längre hålla mig kvar, jag ska leva,
jag ska aldrig någonsin glömma.

Fosterbarnet

Livets väg gick kors och tvärs,
allt blev mig till slut en pärs.
"Ungdomar som du finns gott om.
Här ska fostras, nu är bråttom!"

Så blev jag då transporterad
hem till herr och fru Frustrerad.
Där jag satt på skindans flak
kände jag mig ganska spak.

När de skulle ut med hunden
blev jag i ett halsband bunden.
Svårt att gå på alla fyra
men snart lärde jag mig lyda.

Arbete är bästa boten,
det vet redan idioten.
Upp med tuppen, lätt på foten,
slipper man nog lättje-soten.

Glad och flitig ska man vara,
tacka herr och fru så rara.
Händerna på täcket sen,
kommer man till himmelen.

Stympad

Jag levde i två år utan namn.
Ingen talade till mig.
Jag levde, jag arbetade,
jag var alltid rädd.
Inget av det jag gjorde
kunde säga till mig:
De älskar dig
som sitt eget barn.

Se på den som ger dig föda,
fall i tidens händer, vittra sönder,
lilla strå.

Ankmor

Det är dags att bli vuxen nu
att sluta gråta och att sluta drömma
om ankmors varma kropp i redet
Hon älskade dig aldrig och det vet du
Hon kastade ut dig i vattnet
för att gäddan skulle ta dig
Hon blev besviken när du simmade i land
Då tog hon ditt förstånd
och bröt sönder det i smulor
Hon visste hur man straffar och belönar
hon visste hur man söndrar och härskar
Det finns mycket nu som du aldrig kan bli
och det finns mycket som du aldrig kan få
O du din stackare med vita ärr på handlederna
Jag kysser dig men du känner det inte

Död

Död betyder; Inte här.
Min far är död. Jag minns
hans röst, minns hans slag,
hans skratt, hans gråt.
Han är inte här.
Han finns i mörkret. Jag
låter aldrig lampan slockna.
Han finns i ljuset. Från det
kommer jag aldrig
att kunna fly.

Han bar mig på sina axlar
han var så stark och vacker
Han var som ett fångat djur
Något måste han förstöra

Varför valde han mig,
varför valde
han mig

Dårbarnet

När jag var tre år
öppnade sig mörkret
och sa: Kom in,
kom in, mitt barn
så får du glass
Och jag gick in
Sedan var dörren
bara borta

Nu är jag vuxen
och på dårhus
Min säng är smal
och har en gul filt
Jag ligger på den
och vislar, tyst,
så ingen ska höra
Det är ett bra sätt
att få lite sällskap

Bön

Käre himmelske Fader
Det finns människor
vars enda möjlighet
att värja sig är att fly
in i en egen värld

Tänk på dem i denna natt
Håll dem hårt intill dig
och släpp dem aldrig
Du är allt de har

III

TYSTNADENS BÄRARE

Pappa

Gå i frid
Släck ljuset
när du går
Jag vill
tänka på dig
i mörker

Du är inte längre
min prins av blodet
Du är inte längre
min plågoande

Vi kan lämna
varandra nu
och gå in
i den tid
som ingen
ännu sett

Vi ses.

Avskild

Anden säger:
Du är inte död
Någon kan se dig
Du kan gå din väg
Allfarvägen
är täckt av snö

De människor
som känner tiden krypa
bär på en stor sorg,
de slipas, men det sker
mycket långsamt

Allt detta är bara
en initiering
Allt detta är bara
en förberedelse
inför det
som kanske kommer
och som kommer

De levande

De levandes ansikten
flyter ihop till ett enda,
den eldhärjade ruinen,
det tysta rummet, vilan,
den försenade hälsningen.
Är jag en av dem, är jag.
Är jag av dem, är jag.
Ingå en pakt, säg ingenting.
Gatan ligger inte tom, andra
befolkar den nu, de andra.
Som en osynlig och stilla
tillvaro, fräntagen
allt förnuft, behåller
livet i sig, behåller jag
känslan av att leva.
Gud, lammet, är tanken
på det ännu inte tänkta.

Rötter

Bara den som har rötter
kan stå i stormen Bara den
Bara den som är varm kan leva
Bara den kan leva Bara den
Stjärnan har inga ögon Den
kan inte längta efter mörkret
Det är bara vi som inte kommer
någonstans ifrån som vet
hur det känns att komma hem
Bara den som har rötter
kan dricka av vattnet Bara den
Mina rötter stod i förgiftad jord
Min mun var full av bensin
Jag bad till Gud: Hugg av mig
och han gjorde det
och lät mig växa
på ett bättre ställe

Vreden

Vreden är min vän
Den håller mig alltid varm
Den flyter i mitt blod
som smaken av kyssar
Den sover hos mig om natten
och regisserar mina drömmar
Den bygger riket där jag styr
Den är mitt enda alternativ
till förnedring och undergång
Den håller alltid mitt huvud
över ytan

När den blekna ska jag blekna
när den kvävs ska jag kvävas
när den slocknar ska jag slockna
när den dör är jag också död

Hotets ande

Hur jag ser på dig idag
hänger samman med alla de gånger
som du har hotat med självmord.
För mig är din död både en saga
och en realitet. Jag tror inte
på den och måste leva med den.
Både som ett hopp och en skräck.

Jag är rädd för din blick och vill
att du en enda gång ser mig i ögonen.
Jag vill att du ingenting vet om mig
och vill att du frågar mig om mitt liv.
Jag vill aldrig mer se dig och vet
att du alltid kommer att leva hos mig.
Jag älskar dig som min egen sjukdom
och hatar dig som min friskhet.

Du har varken modet att leva
eller modet att dö.
Lämna mig ifred, lämna mig.
Låt mig bara bli
som en människa igen.

Tystnadens bärare

Jag var hungrig
du gav mig
tystnad att äta
Jag var naken
du klädde mig
i stystnad
Du spann den
med din slända
flitig, flitig
Bo i ditt verk
Se på mig, se
på mig, din golem
Din tigande mun
ska jag gömma
under jorden

Du bor i mörker
när jag ser dig
kan jag inte se dig
Du är snaran, du
är den jag aldrig blir,
fragmentet, du är det,
det är du
Kom till mig
och låt mig förneka dig
Du bor, inte, i mörker
när jag, inte, ser dig
kan jag se din skugga

Mitt hjärtas slag,
din kniv, din nål,
ditt mål, ditt kast,
ditt arv, ditt gift,
ditt hav, din is,
ditt liv, ditt barn,
ditt jag,
innanför,
utanför,
utanför, där ett vitt
ljus lyser som är namnet
på den som du ska frukta,
som är namnet på den
som en dag ska blända
dina ögon

Sorgen

Min sorg är inte vacker
Den liknar en nerbränd by
Den hatar det vackra den ser
Den vrålar som ett djur i en vak
Den vrålar som en kättare på bålet
Den är sorgen över vad mitt liv
fick mig att göra mot mig själv

Min sorg går undan för de andra
Den bär mig bara längs tomma gator
Min sorg är inte alls passande
Den tänker på en kärlek
som aldrig kan komma till mig
därför att jag aldrig mer kan bli
den jag var då jag väntade

Försoning

En försoning är möjlig
endast om man uppger alla tankar
på jordisk rättvisa
Skadan kan aldrig göras ogjord
Du måste leva med den
under hela ditt återstående liv
och bära den med dig
som liket av den du
kunde ha varit

De andra och du

De andra
ger mig tröst
de andra
läker min själ
de andra
älskar mig
de andra
är inte du

De andra sjunger
de andra är vita
de andra kan se
de är inte du
de är inte du

De är lyckliga
de är
de andra
de är,
inte du
och döden är bara
en förberedelse
för livet

Och jag är
inte jag
men gränsen
mellan din lögn
och din sanning

brottets nyckel,
bundsförvanten,
väktaren
av din helighets
mysterier
och den som flyr

Och jag
är inte jag
och jag blir
aldrig hel

De andra
gör mig hel
och jag blir
aldrig hel
De gör
mig hel

Rosa rorans bonitatem

O Gud
långt borta från mig själv
men närmare mig själv
än jag själv, växer en ros
som är du och som är

Den är de långt borta vandrande
spjutet i den längtandes hand
rättvisan i den lugnes önskan
och den enda hemkomsten

Den växer i sig själv
Ett kronblad faller
på mitt ansikte
Jag andas in
dess vällukt

Nattens smycken

Sakta stängs dörren
Du sätter dig hos mig
Trafiken går därute,
en människa försvinner,
regnet börjar avta
Du säger: Du
ska alltid vara min
Jag tänker på allt
som vi inte vet
Jag säger: Ja

Rör vid mig, just här
där armen möter skuldran
rör vid min nacke, se
på mig, säg ingenting
låt det bara hända

Och vattnet är pärlor
i ditt hår

Jag

Jag är en delad enhet.
Min friska kärna ser
med oändlig ömhet
på mitt plågade skal,
mitt pansar.

Jag var tvungen att bli sjuk
för att överhuvudtaget överleva.

Jag är en lycklig människa.

Jag är mycket älskad.

Jag är verklig, jag,
mina nätter, mina dagar,
mitt liv i denna kärlek.

Gud

Gud ser på mig
Han säger:
Lita på mig
Du begriper litet
eller inget alls
Jag älskar dig ändå
eller kanske
just därför